

BÉKEHARANG

HITMÉLYÍTŐ, HITEBRESZTŐ ERKÖLCSNEMESÍTŐ LAP.
MEGJELENIK MINDEN HÓ ELSEJÉN

ELŐFIZETÉSI DIJ EGY ÉVRE 2. P. EGYES SZÁM 20 F
Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Budapest, VI. Felsőerdősor 5. III. emelet.

Mi láttuk az Ő dicsőségét.

Ján. 1. 14.

Midőn János e szavakat írta, már két nemzetség szállott sirba attól az időtől kezdve, midőn Jézussal először találkozott, a megdicsőülés hegyén velejárt és azóta, mióta az Úr Jézus a szenvedés óráit élte, a nyomoruság és fájdalom útján járt, hogy keresztre feszítették és ezen időtől, mikor János az üres sirt látta. És még most is, midőn mint aggastyán reszkető kezekkel e sorokat írta, még most is előtte állott ezen esemény. Ha valaki Jánost megkérdezte volna, hogy Jézussal való érintkezésében mi volt élete legnagyobb eseménye, azt felelte volna: Jézus dicsősége. Vagy valaki azt kereste volna, hogy tapasztalatait legrövidebben hogyan fejezheti ki, úgy nincs találóbb válasz: Mi láttuk az Ő dicsőségét. Jézus dicsősége nem állott az Úr külső megjelenésében. Pontosan nem tudjuk, hogy milyen volt Jézus külseje. Képei a képzelet szüleményei. Alig hihető, hogy olyan álmag, lányos szépség volt, mint amilyennek oly gyakran ábrázolják. Külsejében nem sokban különbözhetett más embertől. Nem rangban, állapotban, vagy hivatalban volt az Ő dicsősége. Nem volt egyházfejedelem, vagy vezető. Nem volt hivatala, mely diessel övezte volna homlokát. Nem volt társadalmi állása, helye sem volt, hová fejét lehajthatta volna. Nem lakott fejedelmi házban és semmi földi vagyont nem mondhatott a magáénak. Ha valahová érkezett, az minden hivatalos előkészület nélkül történt. Bár egyszer meghívták királynak, de ez csak mulékony volt. Sokan elfordultak tőle, hogy soha többé ne menjenek vele. Olvashatjuk, amint a lelkesedés kihül és bekövetkezik az utolsó tragédia, amint elfogják, tanácskoznak és az ellenség kezébe esik. Midőn megostorozzák, kigunyolják és végigvezetik a városon. Nem. Az Atya, nem a külsőségben adta neki a dicsőséget. Kellett lényében valaminek lenni, valaminek a pillantásában, hangjában, szavaiban. Szinte látom, amint

János lát valamit az Ő dicsőségéből, amint áldásosan mondja: Fiam megbocsájtattak bűneid. Vagy amint a betegeket gyógyította, vagy a tanítványokat ébresztette, amint az összetörteket vigasztalta, midőn a vámosokkal és bűnösökkel az asztalhoz ül és a „jámborok“ orrukát fintorgatják. Ezek az Atya szeretetének dicsőség sugarai voltak, alászállott az elhagyottakhoz, elveszettekhez és akik a külső világgal nem sokat törődtek.

Es János lelkivilágában Jézussal járt. Előtte voltak szavai, melyeket mondott és tettei, melyeket cselekedett és amikor látta azt az órát, midőn Jézus élete látszólag kudarcra végződött és összetört, amint keresztre feszítik, igen, ezek külső, látszólagos kudarcoknál is megismerte János Jézus dicsőségét. Látta Jézus életében a fényt, melyet eme félszázad sem moshatott el. Ha János azt mondja, hogy: „Mi láttuk az Ő dicsőségét“, az azt is jelenti, hogy megértte az Ő dicsőségét. Látta, amint a bűnösnek megbocsájt, amint a gyermekek fejére teszi kezét és megáldja őket, amint szembe áll ellenségeivel, csendes és egy szót sem szól nekik. Ezek mind olyan élmények voltak János életében, melyre mondhatta: „Mi láttuk az Ő dicsőségét. De azt hiszem, tovább is mehetünk. Jézus élete milyen hatást váltott ki belőle? Nemesak mi láttuk az Ő dicsőségét, nemesak megértük, hanem éltük is azt. Így lett kihatás, kisugárzás az Ő dicsősége, mely életprogramja lett Jánosnak. Láttuk-e már mi is az Ő dicsőségét? Mily sok ember van, kinek számára egyszerű történelmi tény Jézus, kiről olvastak és némely „regéket“ beszélnek az emberek és egy ember, aki jót tett. De nekünk nem ez. Mi valami mást láttunk. Istenünk dicsőségét, melyben lehajolt a szegény bűnös elesett emberhez. Isten végtelen szeretetének hirdetését látjuk, amely azok után is ment, akik gyűlölik és ellenségei. Senki történetében nem láthatunk olyan csodálatos sze-

retetet, életmentést és mások iránti szolgálatkészséget. Mi volt az Ő élete? Nem egy keserű szolgálat a napi falatért. Nem állásért való túlekedő munka. Nem harc más emberekkel, hogy kiváljon közülük, hogy másokat lenyomjon és magát fölemelje. Nem egy kényelmes élet, tisztelet keresés és élvezetek között. Állandó szolgálat azok számára, kik vele szemben idegenek voltak és nem értették meg. Szolgálat az emberiséget megmenteni, megszabadítani a bünből és összekötni Istennel, hogy a szegény bünös ember kiábrázolhassa Isten képét önmagán. Ezért áldozta fel magát. Azt láttuk benne, hogy Atyjának dicsőségét elhagyta, hogy a bünből megmentsen és vele járassunk. Ez az a dicsőség, melyet mi is láthatunk.

János ezen élménye, nemcsak megemlékezés volt, hanem Jézus dicsőségének látása nála folytonos volt. Midőn Jézus a mennybe ment, tanítványai látták az Ő dicsőségét. Látták a lelkek ébredésében és megtérésében. Amint Pál apostolt összetörte és apostoli szolgálatba állította, amint fiatalok és öregek életüket Istennek szentelték. A vértanúk életében is látta az Ő dicsőségét és az Urnak hatását önmagában is látta.

Nyissuk ki szemeinket és lássuk mindenfelé az Ő dicsőségét. A közösségben és a világban. A mi időnk is tele van Isten dicsőségének bizonyítékaival és fordítsuk szemeinket inkább ezen dicsőség, mint nyomoruság és bün felé. Most is láthatjuk az Ő dicsőségét, nemcsak az Ur történetében való hitben, hanem az élet folyamatában Jézussal átélhetjük Isten dicsőségét. Aki minket megment, segít, nekünk ígését és lelkét adja. Láthatjuk Isten dicsőségét. Ki nem taszít el, ki hű marad és egy örökélet reménységét adja. Reménységét ama napokban is, amikor külsőleg szükség, gond, betegség, nehézség tér be hozzánk, ha oldalunk mellől eltépi szeretteinket, amikor nem tudjuk, hová forduljunk, láthatjuk az Ő dicsőségét. Engedjük, hogy életünket ez a program töltse ki.

Ch. A.

„Meváltom őket a Seol hatalmából — meváltom őket a halálból“

Minden kis virágnak, fűszélnek a legkisebb rögnek is élete van. Apróságok ezek, teremtetvén Istentől, hogy az ember uralja őket. Apróságok! Melyeket azonban utólérhetetlen, megfoghatatlan szent Istenerő övez, és titka elzárt az emberiség ugynevezett lángelméi előtt is. Az ember, uralkodik. Büszke gőg tölti szívét, igája alá hajt természeti erőket — az alatta lévő teremtetéseket már-már zsarnokként uralja. Mindent kikutat, mindent felfedez.

Egyet nem lát meg, azt a hatalmat, mely őt magát, az ő értelmét, egész valóját fogva tartja... a bün.

Kérkedik szeretettel, becsülettel, megértéssel, emberismerettel. Kérkedik hatalmával mások felett... vagy önuralmában bizik. Hangoztat szabadságot, melyet élvez. És nem tudja, nem látja, hogy mindezeknek s hasonlók-nak, csupán alázatos rabja Ő. Kikeres, kikutat szép és hatalmas horderejű dolgokat és ha megtalálja, csupán önmagát dicsőíti és e világ is neki adja a pálmát. Szép-szép. De, elfelejtik és letagadják, vagy nem is jut eszükbe, hogy mindezeket Isten, mint szerető és gondos Édes-anya rejté el az idők ideje előtt rég, a számunkra.

Igy, Isten dicsőítése helyett elmerülnek az önmaguk istenítésében. Ahelyett, hogy az erőt és hatalmat a mindenek adójának gyermeki alázattal megköszönnék — megvetik ágyukat a bünben és bizony megkövülnek ott!

Ember! Látod-e utad végén a zajló örvényt? Meddig burkolódsz büszke rongyaidba még? Mikor ismered meg az Isteni rend esodálatos folyását? Meddig bitorolsz hazug és diestelen pálmákat a léttől? Isten az ő végtelen szerelmében szüntelen körülvesz. Ezernyi ajándékaiban várja, hogy megismered az Ő gyengéd kezét, mely ad és mindig csak ad. Ő, ha megtudnád látni ama legnagyobb szerelmet, melyet a betlehemi jászolban adott neked és nekem! Nézd végig Szent Fiában, mint mutatja be, az igazi életét. Láttál-e ennél tökéletesebb életművészetet? Kicsi gyermekkortól, az ifjúkoron át, a tökéletes gyermeki engedelmisségben. Majd, mikor kilép, a nagy és fenséges pályájára, az élet minden vonatkozásában harcol és győzedelmeskedik igazságban és szeretetben. Végül, a Golgotán a legnagyobb szeretetben nyilvánult meg, amikor életét odaadta! Odaadta! Az egek megrázkódtak hallatára. Láttán az emberiség vádlója levettettet a mennyből mindörökre legyőzetett! Megrontotta hatalmát a Bárány drága vére. Teljes és elégséges áldozattá lón. Te éretted és én érettem. A büszke, művelt, okos emberért, — mert minden gőgje és okossága mellett nem tudott mást kiérdemelni Isten előtt, mint a kárhozat örök tüzét. És mily kimondhatatlan az Isten szeretete hozzánk! Az Ur szive nem tudott és nem tudna pihenni, ha te vagy én nem találhatnánk vissza többé az atyai házhoz. Hisz' az Ő lelkét adta nekünk teremtetésünknel. Ezt a lelket, fájdalmasabb csak egyet is elveszni látni, mint az egész világot felperzselni — az Ő számára.

Ezért Krisztusban Önmagát hagyta inkább megfeszíteni a bünért. Azért a bünért, melyet Te és én, napról-napra mosolyogva követünk és követünk el. Eladva önnön lelkünket. Ha erre gondolok, rémesebbnek látom magam a föld minden teremtményénél. És Ő

meghalt érettünk... ígérését, melyet prófétája által tett, beváltotta. „Megváltom őket.“ Nekem és neked kellene menni a Gyehennára és Ő büneinket magáévá téve átokká lett érettünk. Átkozottak, elveszettek voltunk. Voltunk! Ma szentek és szeretettek! Az Ő váltságáért. Testvér! Ne üljünk tovább a gunyszékbe. Jöjj, most, álljunk, vagy hulljunk a drága Mester elé és mondjuk együtt hittel: Ime nem vagyok méltó — de szólj egy szót... Ő bizonyoságot ad, menj el békességgel. Eltöröltem álnokságaid, büneid megvannak boesátva. Nem akarod? Jöjj még ma.

Veronika tv.

Ifjusági találkozó Budakeszin.

Ifjúságunk a második országos találkozót augusztus 18–20.-án tartotta Budakeszin. A múlt évi első találkozó sikerén felbuzdulva, igen szép számban jelent meg a különböző gyülekezetek ifjúsága. Képviselet voltak a gyölkönyi, szegedi, dombóvári, kaposvári, nyíregyházi és a budapesti német és magyar gyülekezet ígét szomjazó fiatalosága, valamint Hecker Henrik és Adám, Zimre Gyula és Tessényi Zoltán prédikátorok, mint előadók.

A táborozás igen áldásos keretek közt folyt le, sok kedves és hasznos élményt nyújtott résztvevőinek, akik lelkiükben meggazdagodva, közelebb jutva Istenhez, azzal a komoly elszántsággal és mély elhatározással távoztak, hogy amit hallottak, láttak és tapasztaltak, otthon a hétköznapi élet nehéz küzdelmeiben saját maguk és embertársaik javára fogják hasznosítani.

Az idej táborozásunk jeligeje volt: „Mi pedig Krisztust követjük“. Jeligenk az összes résztvevők szeme előtt lebegett és mindenki érezte, hogy nem frázis és nem ámitás hívó ifjúságról beszélni, mert igenis vannak akiknek szeme előtt Krisztus lebeg ideálként, akit nehézségek közepette és lemondások árán is követnek. Igaz, fiatalon Krisztust követni nehéz, de érdemes, mert ez teszi széppé, boldoggá és megelégedetté az életet. Az egész táborozás alatt nem láttam és nem tapasztaltam elégedetlenséget, mindenkinek örömtől és boldogságtól ragyogott az arca és ami a legszebb oly szellem uralkodott, hogy mindenki érezhette az Isten közelségét és a lelki együvértartozást.

A három napig tartó változatos program mind lelkiükben, mind testiükben felfrissített. A táborozást az előadások közben érdekes és változatos társasjátékok, erdei kirándulások tették kellemessé és változatosá. Nem hiányzott az ártatlan humor sem, ami állandó jókedvet és vidámságot varázsolt a jelenlévőkre.

A táborozás csak 21.-én reggel ért véget,

amikor is abban a reményben bucsúztunk, hogy a következő évben ismét találkozunk és még nagyobb számban fogunk megjelenni az Isten dicsőségére, a saját magunk és embertársaink üdvére. Ugy legyen. *Dr. K. J.*

„Dávid és Góliáth“

Sok szó esik ma „Dávid és Góliáth“ harcáról. Miután az eredeti Dávid és Góliáth harcuk egy fiatal Dávid volt a hőse, mindig különös érdeklődésre tarthat igényt ez a hőstett a fiataloság körében.

Mi is adta dávid kezébe a fegyvert? I. Sám. 17,26 adja meg a világos választ: „Mert kiesoda ez a körülméletlen Filiszteus, hogy gyalázattal illeti az élő Istennek seregét? Ez a fiatal, élő hittel és Istenbe vetett bizalommal telített Dávid sokszor megtapasztalta a sok veszéllyel járó pásztori foglalkozásában a Mindenhatónak segítségét, amely őt emberfeletti erőre és bátorságra is képessé tette. „A te szolgál mind az oroszánt, mind a medvét megölte.“ (I. Sám. 17,36a.) Ezért érez bátorságot magában arra, hogy ezt a gyalázatot is lemossa az Úr erejére támaszkodva az Ő népéről. Szent felháborodás és bátorság!

Kedves testvérem te mit csináltál mikor az „oroszántok és medvék“ kellemetlenkedtek neked? Beletörődtél abba, hogy egy-egy értékes bányát a terád bizott nyájadnak ellopták és ezáltal szegényebb lettél? Tudatában vagy annak, hogy nagy értékeket, a te fiatalosodat bízta rád az Úr, hogy az Ő segítségével azt minden veszélytől megóvjad? Drága pereket, alkalmat adott neked, hogy azok kihasználásával gazdagabbá tegye életedet?

Hányszor ragadtad „szakállánál fogva“ a világ csábításait, gonosz vágyaidat, a test kívánságát, a világ barátságát és mindazt, ami a te lelkednek ártalmára van, hogy azt „levágjad és megöljed“? Határozottság és elszántság, színvallás és bátor kiállás szükséges ilyen hőstetthez. Csak az egészségek győzhetnek, a megosztott szívűeket elsodorja a világ árja.

De jegyezd meg jól magadnak, ha nem leszel ilyen kiméletlen „oroszántjaiddal és medvéiddel“, akkor előbb-utóbb te leszel a marta-lékjuk. Kedves hívó ifjúság, akik megismertették saját életetekben a feltámadt Krisztust, ne féljete, ne csüggedjete el, győzött a Juda oroszántja, hogy Ő vele mi is győzzünk. *Akit a Fiu szabaddá tesz, az igazán szabad.*

Nem tudhatod, hogy mikor küldenek ki téged is a frontra csak avval a megbizással, „hogy élelmet vigyél testvéreidnek“ és váratlanul egy Góliáthtal kell megküzdened; mert az idősebbek nem mernek rá vállalkozni. Nem fogod tudni felvenni a harcot a Góliáthtal, ha odahaza, a családban, a munkahelyeden és az ifjúsági egyesületben nem gyakoroltad magad

a hit harcában és nem győzted le kísértéseidet, rossz szokásaidat és szenvedélyeidet.

Egyetlen szót, egyetlen egy perezet sem pazarol Dávid arra, hogy a katonák gyávaságát és félelmét helytelenítse. Ő tettel tesz bizonyosságot hitéről. A kátyuba rekedt kocsit kihuzza az Ur nevében és ereje által. De az Ur nemesak egy Dávidon akarja magát megdicsőíteni, hanem a te életedben is hatalmas dolgot fog cselekedni, ha reá bízod magad. Nem akarsz ilyen tettekre kész Dávid lenni? E világban mindig voltak Istent gyalázó Góliáthok. Ma is találhatunk ilyeneket saját életünkben és saját koblünkön belül is. Vegyük fel velük a harcot az Ur nevében és a győzelem nem fog elmaradni.

H. H.

H I R E K

Doktorráavatás.

December 22.-én a budapesti Pázmány Péter Tudományegyetemen „cum laude” fokozattal jogi doktorrá avatták a német gyülekezet ifjúsági egyesületének jelenlegi elnökét, Fleps Valtert. Mi mindnyájan, akik Fleps testvérét ismerjük és szeretjük, együtt örülünk és szívből gratulálunk gyermekük eme sikeréhez és hisszük, hogy kedves fiatal testvérünk egész tehetségét és tudományos felkészültségét is az Ur Jézus Krisztus szolgálatába fogja állítani.

Szerkesztői rovat.

Mult számunkban közöltük, hogy az idei évi konferenciánk március 13.-án este veszi kezdetét. Így kérjük, hogy a különböző gyülekezeteink az idén is vegyenek részt imáikkal és adományaikkal a konferencia minél nagyobb sikere érdekében, aki könnyebben áldozhat e célra természetbeni adományokat, attól ezeket is örömmel fogadjuk. De azt kérjük, hogy legkésőbb március első napjaiban sziveskedjenek adományukat utnak indítani, hogy kellő áttekintése legyen az előkészítő bizottságnak. Közelebbi felvilágosításokat szívesen ad minden prédikátor.

Hol legyen a jövő esztendei évi konferencia? Ez egyik kérdése a legközelebbi évi konferenciának. Sokszor gyülekezeteink előtt értelmetlennek látszik, hogy miért van az oly gyakran Budapesten megtartva. Ez sajnos azért van így, mert e kérdést a gyülekezetek előjárói odahaza nem beszélnek meg kellő alaposággal. Ha valamelyik gyülekezet tényleg igényt tart egy ilyen konferencia megvendégelésére, úgy könnyen részesülhet is e kiváltságban. A kérdést azonban minden oldalról alaposan meg kell beszélni és azután a prédikátor útján a meghívást tolmácsoltatni kell.

Meghívások hiányában kénytelen a konferencia a maga módja szerint a helyet megállapítani. Reméljük, hogy márciusban a gyülekezeteink vetélkedni fognak a konferenciáért, úgy hogy a jövőben sorra vehetjük valamennyit.

A *Methodista Egyház* mint ilyen a legnagyobb missziói társulat. Minden gyülekezet, sőt minden vasárnapi iskola is be van szervezve és hozzájárul a misszió minél erőteljesebb munkájához. Hazánkban mi magunk is még missziói konferencia vagyunk, mégis mi is hozzájárulunk a nagy missziói munka támogatásához adományainkkal. Minden gyülekezet prédikátora évente a konferencia idején tesz jelentést e téren kifejtett munkálkodásáról és a gyűjtött adományokkal elszámol.

A *negyedévi konferenciák* megtartását a szuperintendens, különösen a nagy hidegre való tekintettel, nem tudta még megkezdeni. Így lehetséges, hogy egyik-másik az évi konferencia utánra marad. Ilyen esetekben ez uton is kéri a k. prédikátorokat, hogy rövid jelentést, az összes szükséges adatokkal együtt legkésőbb február 15-ig küldjenek be hozzá.

Október 29.-én volt a szegedi gyülekezet jelenlegi munkájának tíz éves jubileuma. Ugyanis az első szegedi munka a nagy háború következtében abbamaradt. Sokáig tartott, míg újra felvehettük a munkát. Előbb rövid ideig Haszits tv. dolgozott Ujszegeden, majd pedig 1929 őszén a még ma is ott munkálkodó Hecker Henrik prédikátor vette fel a missziói munka fonalát. Hosszas, fáradságos és önfeláldozó munka után Isten megengedte, hogy a gyülekezet néhány évvel ezelőtt megszervezhetővé vált. De nemesak Szegeden, hanem a környező tanyákon is végez Hecker tv. missziói munkát. A tízéves jubileumon megjelent a misszió szuperintendense, aki mindig a legnagyobb szeretettel és érdeklődéssel viseltetik a szegedi munka iránt. A délutáni szeretetvendégségen nemesak a kisebb evangéliumi mozgalmak, hanem a református és evangélikus egyház is képviselve volt. Ezen k. vendégek az ünneplő gyülekezetnek jókívánságaikat tolmácsolták. Valóban a szegedi gyülekezet példát ad ebben a tekintetben, hogy lehetséges evangéliumi munkát végezni a többi evangéliumi egyházakkal karöltve a legjobb viszonyban anélkül, hogy bármi félreértés vagy összeütközés történné. Ezuton is szívből köszöntjük a kedves szegedi testvéreinket, élükön buzgó prédikátorokkal és szívből további áldott munkálkodást és bő aratást kívánunk nekik.

Kiadja: Keresztyén Könyvesház korl. fel.

Szövekezet. Budapest, VI. Felsődörösor 5.

Felélős kiadó és szerkesztő: Tessényi János

Nyomatott: Kultura könyvnyomdában, Kaposvárott.

Nyomdáért felel: Henczer István.